

Mariæ bebudelse

Beretningen om Jomfru Maria, der får besøg af englen Gabriel er fortællingen om mennesket, som svarer ja til Gud og derved bliver nyskabt som et frit menneske.

Som Eva svarede nej til Gud således svarer Jomfru Maria ja! Og lige under jomfru Marias hjerte lod Gud sig inkarnere som mennesket Jesus Kristus, ved hvem alle jordens folk skal velsignes.

Derved blev Jomfru Maria et særligt velsignet menneske, men hun fik jo også en stor byrde lagt på sig. På hendes søns skuldre skulle al verdens lidelse lægges.

Ligesom Gabriel kom til Moses i tornebusken for at forkynde, at Gud ved Moses ville frelse Israels folk ud af slaveriet i Ægypten, således kommer han også til pigen Maria, i landsbyen Nazareth, for at forkynde frelse gennem hende.

Og denne gang skulle frelsen ikke blot bestå i, at det jødiske folk fik et sandere og friere liv i denne verden.

Nej, den frelse som Gabriel forkyndte for Maria var for alle verdens folk. Alle verdens folkeslag skal, forkynder Gabriel, tilbydes frelse ved det barn Maria føder om ni måneder. Ja, også naturen og hele skaberværket skal, gennem frelsen i Jesus, forløses og få sin sande skikkelse.

Derved viser åbenbaringen for Moses i tornebusken sig at være en profeti om Mariæ Bebudelse.

Og på samme måde som Gabriels komme til Moses ved tornebusken var en profeti om hans komme til Maria, således er hans komme til Maria også en profeti om hans komme til os.

Jesus skal i dag undfanges i hver enkelt af os, som hører evangeliet. Og han skal leve i os i troen på ham.

”Du velsignede, du benådede” kalder Englen Maria, og det samme kalder han os, som bærer Jesus i hjertet, omend vi gør det i en mindre bogstavelig forstand end hun.

Vi, som i troen og dåben tilhører ham, har i ham fået en broder og frelser, som deler sit liv med os, så det nye liv, der var i ham, også er i os.

Det, som møder os i den Jesus, Maria får bebudelsen om på Mariæ Bebudelses Dag, er intet mindre end et nyt liv, en ny verden, en ny skabelse.

Hvad der ikke var muligt, er sket. Hvad intet menneske kan, det gjorde Gud. Han opfyldte den længsel, som alle mennesker har båret i sit indre siden syndefaldet.

Den udfrielse af synden og døden, som bliver til verdensfjerne teorier og menneskefjendske ideologier, når vi mennesker selv skal prøve at bringe den til veje, den har Gud sat i værk i sin egen søn.

Og han gør det på en måde, der er det modsatte af verdensfjern. Han gør det ved selve billedet af det sundeste, reneste og mest jordnære, vi kan forestille os: Billedet af en ung moder, der venter sit barn. Et barn, som hun knytter al sin længsel og alle sine håb til.

Denne moder er jomfruen Maria. Og i dette billede er der et håb, for verden og for os, som ikke er til at overse.

For billedet af moderen med barnet, det er billedet på livet selv.

Det viser os selve livets store og grundlæggende modsætning: At den mindste og mest skrøbelige skabning samtidig modtager den mægtigste kærlighed.

Enhver vordende moder er det bedst tænkelige billede på livet selv. Men fordi det barn,

Maria bar i sig, var Jesus Kristus, den anden person i den treenige Gud, derfor er han ikke liv, men det nye liv, det evige liv.

I ham blev verden skabt på ny. I ham blev livet skabt på ny. Og i ham skal vi skabes på ny. Han skal, som Gabriel siger, "være konge til evig tid og der skal ikke være ende på hans rige."

Claus Thomas Nielsen